

Arrest

nr. 79 809 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE KLERCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent op traditionele wijze gehuwd met K. K. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie 2 zonen. Uw laatst geregistreerde verblijfplaats in de Russische Federatie was de Visaitovstraat 64, appartement 56 te Grozny, Tsjetsjenië. U verklaart reeds sinds de jaren '70 voor de tv-zender Vainakh gewerkt te hebben in de hoedanigheid van regisseur. In 1996 regisseerde u een film over wantoestanden in Tsjetsjenië en dit tot grote woede van Dzokhar Dudayev, de eerste president van de Tsjetsjeense republiek van Ichkerië; u kwam terecht op een dodenlijst. Door toedoen van een kennis, een zekere A. T. (...), kon u aan vervolging ontsnappen en zodoende aan de slag blijven voor Vainakh. U kende geen noemenswaardige problemen tot juli 2009. Enkele dagen voor 24 juli van dat jaar werd u opnieuw door de eerder genoemde A. (...)

gecontacteerd, via uw echtgenote. Een familielid van A. (...), een zekere M. (...), wiens familienaam u niet kent, werd in die periode bij haar thuis opgepakt door kadyrovtsi. Ze werd enkele dagen vastgehouden op een onbekende plaats. M. (...) werd hardhandig ondervraagd over de verblijfplaats van haar echtgenoot, die verdacht werd van betrokkenheid bij activiteiten van rebellen. M. (...) werd zwaar mishandeld; zij werd geslagen en zelfs verkracht door haar ondervragers. Na haar detentie werd zij vrijgelaten op voorwaarde dat zij haar echtgenoot ertoe zou bewegen zich bij de autoriteiten te melden. A. (...) stelde u voor om een reportage te maken over M. (...), zodat haar zaak in de publiciteit zou komen en zij niet langer blootgesteld zou zijn aan mogelijke vervolging. Op 24 juli 2009 sprak u af met A. (...), uw cameraman Z. (...) en M. (...) in de onmiddellijke omgeving van uw woning. De opnames werden gemaakt in de auto van A. (...). Er werden onder meer opnames gemaakt van de verwondingen die M. (...) tijdens haar detentie had opgelopen. Nadat de opnames waren gemaakt, ging u met Z. (...), uw cameraman, naar Vainakh om de beelden te monteren voor de reportage. 's Anderendaags zou u de bewerkte beelden doorspelen aan A. (...). Op 25 juli 2009 werd u door een redactrice van Vainakh, R. N. (...), gebeld met de boodschap dat Z. (...) door ordediensten was opgepakt, vermoedelijk omwille van het beeldmateriaal over M. (...). De beelden werden mogelijk in beslag genomen. U zei meteen tegen uw echtgenote dat een collega van Vainakh was opgepakt door ordediensten en dat het daarom nodig was dat u meteen zou vluchten. U en uw gezinsleden maakten zich daarop onmiddellijk klaar om naar het buitenland te vluchten. U hield aan uw woning een voorbijrijdende auto tegen met de vraag u dringend naar Prochladny, Kabardino-Balkarië te brengen. Van daaruit ging u per trein naar Moskou. Op 27 juli 2009 kwam u in Moskou aan, waar uw verdere vlucht zou georganiseerd worden. Op 11 augustus 2009 vertrok u per bus vanuit Moskou. Via Wit-Rusland, Polen en Duitsland reisde u naar België, waar u op 13 augustus 2009 zou aankomen om er dezelfde dag asiel te vragen bij de bevoegde instanties. Op het moment van uw asielaanvraag had u een minderjarige zoon, M. M. (...). Uw andere zoon, T. M. (...) (O.V. 6.474.234), was op het moment van aankomst in België wél meerderjarig en hij vroeg – net zoals u en uw echtgenote – asiel aan; hij verbindt zijn asielmotieven aan de uwe. Ook uw echtgenote verklaart dat zij omwille van uw problemen asiel vroeg bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen door uw werk als regisseur voor de Tsjetsjeense tv-zender "Vainakh"; in 1996 maakte u een reportage over (humanitaire) wantoestanden in Tsjetsjenië, wat kwaad bloed zette bij de autoriteiten. De directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland was een beeldopname, gedraaid op 24 juli 2009, waarin u het relaas van een mishandelde jonge vrouw registreerde; uw collega (de cameraman en monteur van de opname) werd daags nadien opgepakt. U werd van dit feit telefonisch op de hoogte gebracht door een andere collega, waarop u meteen besloot samen met uw gezinsleden de Russische Federatie te ontvluchten. Welnu, uw verklaringen zijn op belangrijke punten weinig geloofwaardig en inconsistent; bijgevolg slaagt u er niet in uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgende de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vooreerst worden benadrukt dat u onaannemelijk onwetend en inconsistent bent over meerdere aspecten, die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Zo neemt een zekere A. T. (...) (CGVS 1, gehoorverslag p.8) een belangrijke plaats in in uw asielrelaas, maar van genoemd persoon weet u niet wat voor werk hij deed (CGVS, gehoorverslag p.9). Nochtans kenden jullie elkaar vrij goed en jullie werden zelfs goede vrienden (CGVS, gehoorverslag 2, p.11). U

zou, in aanwezigheid van de genoemde A. (...), beelden maken van M. (...), een mishandelde vrouw; u vermoedt (CGVS, gehoorverslag p.15) dat A. (...) de beelden zou doorspelen aan een mensenrechtenorganisatie, maar over mogelijke contacten tussen A. (...) en mensenrechtenorganisaties weet u niets (CGVS 2, p.11) en u hebt het A. (...) niet gevraagd (CGVS 1, p.15). De genoemde A. (...) had dringend beelden nodig van de getuigenis van M. (...) (CGVS 2, p.11), maar A. (...) heeft u niet gezegd waarom dat zo dringend was en u hebt het niet gevraagd (CGVS 2, p.12). Er werd u gevraagd waarom u geen enkele bijkomende info vergaarde bij A. (...), waarop u verklaart dat het in Tsjetsjenië niet gebruikelijk is om onnodige vragen te stellen en u vond het niet nodig omdat A. (...) een man van de wereld was/is, die wel (voldoende) wist waar hij mee bezig was (CGVS 2, p.12), hetgeen niet afdoende is als uitleg omdat uit uw verklaringen moet blijken dat u in het verleden al problemen kende door het maken van een documentaire, waarin kritiek geuit werd jegens de autoriteiten, waardoor u problemen kreeg, die u ternauwernood kon ontlopen. Na het interview ging u de beelden, samen met de cameraman, een zekere Z. (...), bewerken bij het medium Vainakh, maar u weet niet of de montage van de beelden eventueel zichtbaar was voor andere collega's (CGVS 1, p.16). De opnames en de bewerking van de beelden zouden de aanleiding zijn geweest tot de arrestatie van de hiervoor genoemde Z. (...), maar u weet niet of er een inval (door ordediensten) is gebeurd bij het medium Vainakh (CGVS 1, p.18). De vaststelling dat u dermate onwetend bent over de hiervoor genoemde belangrijke elementen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bent u inconsistent inzake meerdere aspecten die raken aan de kern van uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw eerste uitgebreide asielgehoor (CGVS 1, p.16) dat u 's ochtends met Z. (...), A. (...) en M. (...) had afgesproken, maar u gaf aan dat u niet preciezer kon zeggen op welk tijdstip. Echter, tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u dat het interview met M. (...) omstreeks half 8 of 8 uur in de ochtend zou plaatsvinden. U werd geconfronteerd met uw eerdere, eerder vage verklaring, maar uw uitleg (CGVS 2, p.15), dat het u beter leek om tijdens het tweede gehoor een preciezer tijdstip te noemen is niet afdoende. Van u mocht verwacht worden dat u een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas van bij het begin accuraat in de tijd zou situeren, hetgeen hier niet het geval is. Verder verklaarde u tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 2, p.15) dat uw echtgenote in elk geval thuis was toen u vertrok om beelden van M. (...) te gaan maken. Echter, tijdens uw eerste gehoor kon u zich niet herinneren of uw echtgenote thuis was of op de markt, waar zij werkte (CGVS 1, p.16). Ook met deze inconsistentie werd u geconfronteerd, maar u verklaart enkel (CGVS 2, p.16) het zich niet precies te kunnen herinneren. Aangezien de opname van de getuigenis van M. (...) een cruciale rol speelt in uw asielrelaas, mocht van u verwacht worden dat u consistent zou zijn in uw verklaringen, wanneer u werd gevraagd waar uw echtgenote zich bevond op het moment dat u uw woning verliet om zich naar de afspraak met A. (...), Z. (...) en M. (...) te begeven. In verband met de arrestatie van M. (...) verklaarde u aanvankelijk (CGVS 1, p.11) dat zij door gemaskerde mannen was meegenomen, maar tijdens uw tweede gehoor (CGVS 2, p.18) herinnerde u zich niet meer of zij al dan niet door gemaskerde mannen was meegenomen. Ook hier werd u geconfronteerd met uw bepaald weinig consistente verklaringen, maar u geeft enkel toe dat u eerder mogelijk iets anders verklaarde (CGVS 2, p.18). Tenslotte verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.14) dat M. (...) na het interview terug naar huis ging, naar haar moeder, bij wie ze woonde, maar tijdens uw tweede asielgehoor, toen u gevraagd werd of M. (...) terug naar huis keerde na het interview, verklaarde u (CGVS 2, p.17) daar totaal niets over te weten en dat het u niet interesseerde. Ook voor deze inconsistentie bood u geen afdoende verklaring. Welnu, dat u over meerdere aspecten, die raken aan de kern van uw asielrelaas, dermate inconsistent bent in uw verklaringen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers, van aspecten die raken aan de kern van een asielrelaas, mag van de asielzoeker verwacht worden dat hij consistent is in zijn verklaringen, zoniet brengt hij zijn geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. In uw geval dient te worden opgemerkt dat u meermaals inconsistent bent in uw verklaringen over aspecten die raken aan de kern van uw asielrelaas, waardoor uw geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd.

Er moet worden benadrukt dat u over onaannemelijk weinig informatie beschikt, om de problemen, die aan de basis liggen van uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten, en de gevolgen daarvan, op te volgen. Zo werd u gevraagd of u nog nieuws hebt over A. (...), de persoon die u in contact bracht met de jonge vrouw M. (...); u beantwoordde deze vraag negatief (CGVS, gehoorverslag p.19). Op 25 juli 2009 werd u getipt door een collega, met wie u een goed contact had (CGVS, gehoorverslag p.19), een zekere R. N. (...) (CGVS, gehoorverslag p.17), maar ook over haar hebt u geen nieuws (CGVS, gehoorverslag p.19). Over M. (...), de jonge vrouw die getuigde over haar mishandeling door kadyrovtsi, hebt u evenmin actuele informatie en u erkent dat u dit niet hebt proberen uitzoeken (CGVS, gehoorverslag p.19). Of er andere medewerkers van Vainakh naar aanleiding van de door u en Z. (...) gemaakte beelden zijn ondervraagd, weet u evenmin (CGVS, gehoorverslag p.19). Er werd u ten slotte gevraagd of u sinds uw aankomst in België nog informatie hebt gezocht over M. (...), Z. (...) en A.

(...), waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.19) dat dit zinloos zou zijn en dat u bovendien niet over (informatie)kanalen daartoe beschikt, hetgeen niet afdoende is als verklaring, daar u tijdens het begin van uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde (CGVS, gehoorverslag p.4) dat u bijvoorbeeld nog ex-collega's zou kunnen contacteren, die u heel goed kent en met wie u samen moeilijke tijden hebt meegemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u derhalve wel degelijk over informatiekkanalen beschikt om de voortgang van uw problemen op te volgen, maar u verklaart dit niet te doen omdat u anderen niet in gevaar wil brengen (CGVS 1, p.19). Niettemin blijft de vaststelling overeind dat u geen enkele redelijke inspanning hebt gedaan om de voortgang van uw verklaarde problemen op te volgen. Zo erkent u (CGVS 1, p.20) dat u in België contact zou kunnen zoeken met de Tsjetsjeense gemeenschap om zodoende informatie in te winnen over aspecten die betrekking hebben op uw verklaarde problemen, doch u maakt van deze mogelijkheid geen gebruik omdat u die contacten niet vertrouwt (er zouden u teveel vragen worden gesteld). Welnu, deze verklaring is niet afdoende en weinig overtuigend, daar u reeds sinds augustus 2009 in België verblijft en bijgevolg de mogelijkheid had om wel vertrouwelijke contacten op te bouwen. Daarnaast kunnen asielzoekers ook gebruik maken van elektronische communicatie om zich over hun herkomstland te informeren en meerbepaald over het lot van familieleden, vrienden en kennissen, hetgeen trouwens blijkt uit de verklaringen van uw zoon T. (...) (CGVS, gehoorverslag T. M. (...), p.3); hij onderhoudt per e-mail contact met zijn vriend. Dat u van geen enkel informatiekanaal hebt gebruik gemaakt om zich te informeren over de voortgang van uw verklaarde problemen, geeft blijk van een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van uw verklaarde vrees.

De ernst van uw verklaarde vrees dient tevens in vraag gesteld te worden op basis van uw verklaringen over uw vlucht van Tsjetsjenië naar Moskou. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u per wagen naar Prochladny, Kabardino-Balkarië, vluchtte en daarbij voorbij zogenaamde blokposten reed (CGVS 1, gehoorverslag p.21-22); u werd niet gecontroleerd onderweg. Daarop werd u de vraag gesteld of deze reis geen risico inhield, waarop u repliceert (CGVS 1, gehoorverslag p.22) dat het een (nog) groter risico was om in uw stad te blijven of de trein te nemen vanuit Grozny. Eerder tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u per trein, die vertrok vanuit Nalchik, naar Moskou reisde (CGVS 1, gehoorverslag p.6) en dat u dat niet verborgen deed. U erkent bovendien dat u makkelijk op die trein gevonden kon worden (CGVS 1, gehoorverslag p.6). Welnu, dergelijke verklaringen over uw vlucht uit uw herkomstland doen afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. Immers, indien u werkelijk een intense vrees voor vervolging jegens de autoriteiten koesterde, kon van u verwacht worden dat u minstens zou trachten om op verborgen wijze de grote afstand tot Moskou over land te overbruggen.

Er dient nog opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vlucht van Moskou naar België. U verklaart (CGVS, gehoorverslag p.6) dat u per bus van Moskou naar België reisde, vermoedelijk via Wit-Rusland, Polen en Duitsland. Uw reispassen hebt u aan de passeur moeten afgeven (CGVS, gehoorverslag dd.21.11.2011, p.5). U weet niet of er een visum in uw reispas stond en u hebt uw reispas niet ingekeken (CGVS, gehoorverslag 1, p.7). U verklaart op geen enkel moment aan een persoonlijke controle te zijn onderworpen (CGVS, gehoorverslag dd.21.11.2011, p.5) en er waren totaal geen afspraken over wat u moest doen of zeggen bij een eventuele controle (CGVS, gehoorverslag dd.21.11.2011, p.7). Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van de gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig. Op basis van het reeds bij u vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid ontstaat het vermoeden dat u uw reispas bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van alle gedane vaststellingen kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt de interne paspoorten voor van uzelf, uw echtgenote, uw zoon M. (...), de geboortakte van uw zoon M. (...), een diploma op uw naam. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit en deze van uw echtgenote en jongste zoon, die in het kader van uw asielaanvraag niet betwist wordt. U legt verder de vaderschapserkenningen voor uw beide zonen voor, die de formele band tussen uzelf en uw zonen T. en M. (...) bevestigen, hetgeen hier evenmin betwist wordt. Ten slotte legt u een badge voor waaruit blijkt dat u tot 1999 werkte voor het medium Vainakh. Weliswaar kan een dergelijk document uw professionele activiteiten tot 1999 staven, maar aangezien uw meest recente probleem, dat de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland was, dateert van juli 2009, wijzigt de voorgelegde werkbadge niets aan de gedane vaststellingen. Bijgevolg moet besloten worden dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn om de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Ook begaat verwerende partij volgens verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout. Verzoekende partij laat weten niet akkoord te gaan met de verwerping van haar asielverzoek. Zij is van mening dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij heeft voor haar leven. In haar verzoekschrift tracht zij systematisch de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden"*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op vraag van ene A. een reportage heeft gemaakt over M., zodat haar zaak in de publiciteit zou komen en zij niet langer blootgesteld zou zijn aan mogelijke vervolging. De Raad is echter van oordeel dat het absoluut ongeloofwaardig is dat verzoekende partij, die een enorm risico heeft genomen door deze reportage te maken, aangezien zij eerder al in de problemen kwam met de autoriteiten – verzoekende partij kwam immers, nadat zij in 1996 een film regisseerde over de wantoestanden in Tsjetsjenië, op een lijst van te vermoorden personen te staan – zich echter totaal niet heeft geïnformeerd over wie A. precies was, zo weet zij niet eens welk beroep hij uitoefent, waarom hij de reportage zo dringend nodig had en wat hij precies van plan was met deze reportage en wist verzoekende partij niet eens te zeggen of A. eventuele contacten had met mensenrechtenorganisaties aan wie hij de reportage zou kunnen doorspelen. Verder acht de Raad het uiterst onaannemelijk dat verzoekende partij niet met zekerheid weet te zeggen of de montage van de beelden eventueel zichtbaar was voor andere collega's.

Met betrekking tot de onwetendheid over het beroep van A., verduidelijkt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat hij vroeger als lijfwacht bij de veiligheidsdienst heeft gewerkt. Zij bevestigt verder dat zij niet weet welk werk A. deed in 2009. Verzoekende partij weet enkel dat A. een tegenstander is van Kadyrov. Als vergoelijking voor deze onwetendheid duidt zij er nog op dat Tsjetsjeense fatsoenlijke en beleefde manieren niet dulden dat er onnodige vragen worden gesteld en zeker niet ten aanzien van iemand die in de veiligheidsdienst heeft gewerkt. De Raad is niet in het minst overtuigd door deze argumentatie. Immers, verzoekende partij wist, gelet op haar eerdere negatieve ervaringen, zeer goed dat zij door het maken van zulke reportage haar veiligheid en die van haar gezin ernstig in het gedrang zou kunnen brengen. Van iemand die regisseur van beroep is en die al eerder in aanraking kwam met de autoriteiten omwille van het maken van een kritische film en hierdoor op een dodenlijst terecht kwam, kan toch wel redelijkerwijze verwacht worden dat zij nauwgezet uitpluist met wie zij in zee gaat voor het maken van een, wederom ten opzichte van het regime, kritische reportage en wat er achteraf met deze beelden zou gebeuren. Uit de inhoud van beide gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij, binnen een uiterst kort tijdsbestek, zonder ook maar enige informatie op te vragen, een zeer onbezonnen beslissing nam die haar en haar gezin uitermate in gevaar kon brengen. De Raad acht dergelijke handelwijze volstrekt ongeloofwaardig.

Ter verduidelijking wijst de Raad desbetreffend op de volgende passages uit de gehoorverslagen:

“Waarom hebt u meegewerkt aan het interview?”

- (denkt na, haalt diep adem). Het was een puur emotionele beslissing...Eerst en vooral wilde ik dat meisje helpen. Het meisje werd ernstig bedreigd. Als ik dat niet had gedaan, zou ik het mezelf verwijten. Ik heb al ooit zoiets gedaan en ik bleef leven, maar ja...” (administratief dossier, stuk 4.1, gehoorverslag CGVS van 19 september 2011, p. 16).

“De dag voordien: was dat de eerste keer dat u er met A. over gepraat hebt?”

- Ja, dat was de eerste keer! ...

...

Hoe ging dat praktisch: hebt u samen met A. vragen voorbereid ofzo?

- Neen, A. werkte niet met een vast stramien qua inhoud.

Waarom heeft A. dat precies aan u gevraagd?

- Omdat hij me goed kende, we kenden elkaar goed. Hij wist dat ik een regisseur was en hij kende mijn werk ook. ...Mijn vrouw kende hem wel goed. En via mijn vrouw hielp hij mij. Later werden hij en ik ook goede vrienden.

Voor hij de vraag aan u stelde, heeft hij overlegd met andere mensen?

- Dat weet ik niet. Nogmaals: hij zei niet veel over zijn contacten. Hij kon goed luisteren en zwijgen...

Heeft hij u iets gezegd over contacten die hij had met mensenrechtenorganisaties?

- Neen, dat niet, nee...

Moest hij de film over M. snel hebben?

- Hij had 'm heel dringend nodig. Maar ik weet niet wat zijn plan was met die film en ik heb het niet gevraagd.

Hebt u hem totaal niets gevraagd over zijn plannen met die film? U had al es een slechte ervaring door een film, dus kon u vermoeden dat het een risico was. Hebt u hem dan niets gevraagd over wat de bedoeling was?

- Ik heb enkel gevraagd of M. familie van hem was, maar meer wou hij niet zeggen. Volgens mij vond hij mij de beste optie voor het maken van de film.

Waarom?

- Dat kan ik niet zeggen.

Heeft A. u gezegd waarom het zo dringend was?

- Neen.

Hebt u dat niet gevraagd?

- Neen.

Waarom hebt u dat niet gevraagd?

- Wat moest ik aan een volwassen man van de wereld daarover vragen? Hij dacht altijd goed na en hij zal wel geweten hebben wat hij nodig had. Bij TSJ is het niet de gewoonte om onnodige vragen te stellen." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS 2 van 21 november 2011, p. 11-12).

Uit deze passages blijkt dat verzoekende partij beweert A. goed te kennen, wat niet te rijmen valt met haar onwetendheid over diens recente professionele activiteiten. Verder blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoekende partij, ondanks het enorme risico dat gepaard gaat met het maken van een kritische reportage, zich niet eens de moeite heeft getroost om gerichte vragen te stellen over de precieze motivatie van A. om deze reportage te maken en over wat er concreet met deze beelden zou gebeuren. Dat verzoekende partij dit niet zou hebben gedaan omdat *"Tsjetsjeense fatsoenlijke en beleefde manieren niet dulden dat er onnodige vragen worden gesteld"*, kan geenszins als verschoningsgrond worden aanvaard voor diens fundamenteel gebrek aan informatie. Verzoekende partij riskeerde door deze samenwerking immers haar veiligheid en die van haar gezin, zeker nu zij reeds in een negatief daglicht stond bij de autoriteiten. Dat zij zich meer zou hebben bekommerd om de aldaar geldende beleefdheidsnormen is derhalve niet ernstig te nemen.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog stelt dat toen zij in 1996 op de dodenlijst stond haar leven door A. werd gered daar deze in de veiligheidsdienst werkzaam was, is het totaal onaannemelijk dat zij *anno* 2009 op enkele dagen tijd scheep gaat met A. in een dergelijk risicovolle onderneming zonder ook maar de minste intenties van A. te kennen en zonder op de hoogte te zijn van het feit of zij bij problemen nog steeds op de bescherming van A., gezien zijn professionele bezigheden, kon terugvallen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog toelicht dat zij tijdens beide gehoren heeft verklaard dat A. T. geen contacten heeft met mensenrechtenorganisaties, zodat zij ook niet weet wat er finaal met de beelden is gebeurd, merkt de Raad op dat zulk argument slechts een loutere bevestiging inhoudt van haar onwetendheid desbetreffend. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nog vermeldt dat de vraag wat er met de opname zou worden gedaan, een domme vraag is. Ze werd niet gesteld en A. heeft het niet gezegd, benadrukt verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de bevestiging van verzoekende partij dat zij deze vraag niet eens heeft gesteld, de geloofwaardigheid van haar relaas mede onderuit haalt, zoals reeds werd opgemerkt. Aangaand argument kan dan ook niet als nuttig worden beschouwd.

Nopens de onwetendheid omtrent het al dan niet zichtbaar zijn van de beelden voor andere collega's, verduidelijkt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de montage van de beelden gebeurde in een ruimte met andere collega's. Uiteraard hield de verwerking van deze beelden op een monitor grote

risico's in, doch het verwerken ervan op een andere plaats zou nog gevaarlijker zijn geweest, legt verzoekende partij uit. Tenslotte stelt verzoekende partij dat het niet uitgesloten is dat haar collega, Z., de beelden zou hebben vergeten te wissen na overdracht op cd. Zij kan dit echter niet met zekerheid weten omdat zij toen al was vertrokken. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar uiteenzetting enkel erkent dat zij onvoldoende inspanningen heeft gedaan om de kans om te worden betrappt met deze beelden tot een minimum te herleiden. De Raad acht het absoluut niet geloofwaardig dat verzoekende partij niet met zekerheid weet te zeggen of de beelden die zij aan het monteren waren tevens zichtbaar waren voor andere collega's. Van een persoon die dergelijk risico onderneemt, kan toch wel worden verwacht dat zij zich ervan verzekert dat dergelijke informatie niet zichtbaar is voor andere personen. Ook deze vaststelling ondermijnt haar geloofwaardigheid.

Betreffende het zich niet informeren door verzoekende partij naar de voortgang van de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst motiveert verwerende partij wat volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u over onaannemelijk weinig informatie beschikt, om de problemen, die aan de basis liggen van uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten, en de gevolgen daarvan, op te volgen. Zo werd u gevraagd of u nog nieuws hebt over A. (...), de persoon die u in contact bracht met de jonge vrouw M. (...); u beantwoordde deze vraag negatief (CGVS, gehoorverslag p.19). Op 25 juli 2009 werd u getipt door een collega, met wie u een goed contact had (CGVS, gehoorverslag p.19), een zekere R. N. (...) (CGVS, gehoorverslag p.17), maar ook over haar hebt u geen nieuws (CGVS, gehoorverslag p.19). Over M. (...), de jonge vrouw die getuigde over haar mishandeling door kadyrovtsi, hebt u evenmin actuele informatie en u erkent dat u dit niet hebt proberen uitzoeken (CGVS, gehoorverslag p.19). Of er andere medewerkers van Vainakh naar aanleiding van de door u en Z. (...) gemaakte beelden zijn ondervraagd, weet u evenmin (CGVS, gehoorverslag p.19). Er werd u ten slotte gevraagd of u sinds uw aankomst in België nog informatie hebt gezocht over M. (...), Z. (...) en A. (...), waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.19) dat dit zinloos zou zijn en dat u bovendien niet over (informatie)kanalen daartoe beschikt, hetgeen niet afdoende is als verklaring, daar u tijdens het begin van uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde (CGVS, gehoorverslag p.4) dat u bijvoorbeeld nog ex-collega's zou kunnen contacteren, die u heel goed kent en met wie u samen moeilijke tijden hebt meegemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u derhalve wel degelijk over informatiekkanalen beschikt om de voortgang van uw problemen op te volgen, maar u verklaart dit niet te doen omdat u anderen niet in gevaar wil brengen (CGVS 1, p.19). Niettemin blijft de vaststelling overeind dat u geen enkele redelijke inspanning hebt gedaan om de voortgang van uw verklaarde problemen op te volgen. Zo erkent u (CGVS 1, p.20) dat u in België contact zou kunnen zoeken met de Tsjetsjeense gemeenschap om zodoende informatie in te winnen over aspecten die betrekking hebben op uw verklaarde problemen, doch u maakt van deze mogelijkheid geen gebruik omdat u die contacten niet vertrouwt (er zouden u teveel vragen worden gesteld). Welnu, deze verklaring is niet afdoende en weinig overtuigend, daar u reeds sinds augustus 2009 in België verblijft en bijgevolg de mogelijkheid had om wel vertrouwelijke contacten op te bouwen. Daarnaast kunnen asielzoekers ook gebruik maken van elektronische communicatie om zich over hun herkomstland te informeren en meerbepaald over het lot van familieleden, vrienden en kennissen, hetgeen trouwens blijkt uit de verklaringen van uw zoon T. (...) (CGVS, gehoorverslag T. M. (...), p.3); hij onderhoudt per e-mail contact met zijn vriend. Dat u van geen enkel informatiekanaal hebt gebruik gemaakt om zich te informeren over de voortgang van uw verklaarde problemen, geeft blijk van een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van uw verklaarde vrees."

Verzoekende partij betoogt desbetreffend dat zij haar oud collega's niet wil in gevaar brengen daar de uitgaande post vanuit Tsjetsjenië door de autoriteiten kan worden geopend en telefoongesprekken kunnen worden afgeluisterd. Verzoekende partij voegt eraan toe dat ook bij contacten in België men moet opletten en steeds afstand dient te nemen en herhaalt nogmaals dat de in de Tsjetsjeense maatschappij geldende fatsoenlijke en beleefde manieren niet dulden dat er onnodige vragen worden gesteld.

De Raad wijst er evenwel op dat buiten brief- en telefoonverkeer ook andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd, zoals reeds aangegeven door verwerende partij. Bovendien is het niet noodzakelijk dat het inwinnen van dergelijke informatie rechtstreeks via oud collega's gebeurt, doch kan deze ook verkregen worden door bemiddeling van derden, bijvoorbeeld middels een advocaat. De loutere herhaling dat men voorzichtig dient te zijn met het aanknopen van contacten in België weerlegt niet de motivering van verwerende partij dat verzoekende gedurende ruim twee jaar in België de gelegenheid heeft gehad vertrouwelijke contacten op te bouwen. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe informeren naar de situatie van de personen die samen met verzoekende partij deel uitmaakten van dezelfde voorgehouden problematiek als onbeleefd en onnodig kan worden aangeduid. Het totaal niet informeren door verzoekende partij getuigt van een grove desinteresse in haar actuele

situatie waardoor haar geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. De Raad maakt voormelde motivering van verwerende partij tot de zijne.

Op basis van het voorgaande, stelt de Raad vast dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaas, betreffende wezenlijke elementen van dit relaas, en de absolute desinteresse in de actuele situatie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek verhindert verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat haar leven en haar persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Zij verwijst naar de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) waaruit zij benadrukt dat eenieder die openlijk kritiek uit op het regime van Kadyrov het risico loopt om de aandacht van de autoriteiten op zich te vestigen en ernstige problemen te krijgen, dat men dreigt problemen te krijgen wanneer men getuige was van mishandeling of misbruik door de ordediensten of andere autoriteiten, dat familieleden van strijders door de autoriteiten verantwoordelijk worden gehouden voor de daden van hun verwanten en dat, hoewel het aantal gewelddadige confrontaties in Tsjetsjenië in 2008 gedaald was, er vanaf april 2009 opnieuw een stijging werd vastgesteld. Verzoekende partij wijst erop dat deze vaststellingen worden bevestigd door haar asielaas. Volgens haar kan elke medewerker van de tv-zender Vainakh het slachtoffer worden van zijn werkmateriaal. Ter staving van haar argument vermeldt verzoekende partij een citaat van het *"Report d.d. 24.11.2009 by Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe following his visit to the Russian Federation (Chechen Republic and the Republic of Ingushetia) on 2-11 September 2009"* waaruit blijkt dat in de periode dat zij het land verliet, meer in het bijzonder anno 2008 en 2009, tal van personen vermist waren. Ter verduidelijking dat heden in Tsjetsjenië nog steeds de mensenrechten worden geschonden verwijst verzoekende partij naar de *"ECRE Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons (IDPs), Asylum Seekers and Refugees in Europe"* van maart 2011 (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met voormeld betoog geen concrete elementen aanbrengt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is."* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vooreerst vast dat de verwijzing naar het verantwoordelijk gesteld worden door de autoriteiten van familieleden van rebellen voor de daden van hun verwanten geen enkele relevantie heeft daar de directe oorzaak van de vlucht van verzoekende partij de door hem gemaakte opnames van M. betreffen en enige familieband met rebellen niet aan de orde is. Verder oordeelt de Raad dat het *"openlijk kritiek uitten"* en het *"getuige zijn van mishandeling of misbruik"* behoort tot het persoonlijk voorgehouden asielaas van verzoekende partij waaraan om voormelde redenen niet het minste geloof kan worden gehecht, doch geen uitstaans heeft met de nog in Tsjetsjenië aanwezige gevechtshandelingen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar stellingen dat er zich in Tsjetsjenië nog steeds ernstige mensenrechtenschendingen voordoen en dat er in april 2009 opnieuw een stijging werd vastgesteld van het aantal gewelddadige confrontaties niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de

zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is in Tsjetsjenië volgens deze informatie duidelijk geen sprake meer van een open oorlog daar het immers vooral gaat om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij spreekt op generlei wijze het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandeling in Tsjetsjenië, zoals reeds vastgesteld door verwerende partij, tegen. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord middels een Russische tolk, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en waar zij werd bijgestaan door haar advocaat. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal de volgende stukken heeft neergelegd: de interne paspoorten van haarzelf, haar echtgenote en haar zoon M., de geboorteakte van haar zoon M., vaderschapserkenningen voor haar beide zonen, een diploma op haar naam en een badge waaruit blijkt dat zij tot 1999 voor het medium Vainakh werkte. De Raad stelt vast dat de neergelegde paspoorten, de geboorteakte en het diploma enkel persoonsgebonden informatie en identiteitsgegevens bevatten die niet het voorwerp uitmaken van enige discussie. De vaderschapserkenningen bevestigen de formele familiale band tussen verzoekende partij en haar zonen T. en M., wat hier evenmin betwist wordt. Wat betreft de werkbadge die verzoekende partij heeft voorgelegd, merkt de Raad op dat dergelijk stuk niets wijzigt aan de gedane vaststellingen, nu de Raad haar beroepsactiviteiten bij de tv-zender Vainakh in de hoedanigheid van regisseur op zich niet betwist. De bijgebrachte stukken zijn bijgevolg niet van aard dat zij de beoordeling van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

2.2.9. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT